

Der duftede af efterår og muld fra de nypløjede marker. Ikke alle landmænd var færdige. På en mark i det fjerne kørte en traktor med støv og en flok skrigende, sultne måger omkring sig. Den varme sommer, der først var begyndt midt i august, var fortsat hele september og ind i begyndelsen af oktober og gjorde det unødvendigt med overtøj trods årstiden.

Efter et højt skænderi om et Nintendo Wii spil, som Mikkelt mente, Lukas var for lille til, havde mor sendt dem ud at lege i det gode vejr. De trampede af sted i pedalerne og fik hjulene til at snurre og cyklerne op i høj fart. Men for dem var det ikke cykler. I deres fantasi var det heste, som de drev frem i vild galop.

"Bang, du er død!" råbte Lukas bag sin bror, der vredt vendte sig om mod ham i sadlen.

"Det er ikke dig, der skal skyde mig. Du ville jo være indianer!"

"Og hvad så! Må indianere ikke skyde soldater!" surmulede Lukas.

"Ikke sådan en soldat som jeg er, jeg er en soldat som dem i fjernsynet." Mikkelt, der var ni år, kunne godt følge lidt med i nyhederne og syntes, at soldaterne var seje med deres våben og hjelme, men for en seksårig som Lukas var indianerne fra cowboyfilmene meget mere spændende.

Pludselig bremsede de begge cyklerne så hårdt, at gruset stod som en sky omkring dem. Lukas' cykel skred ud, og han undgik kun lige styrtet ved at få sat en fod solidt i jorden, inden det gik helt galt. Foran så de træerne omkring mosen. Bladene changede i efterårets smukke gyldne, brune og violette nuancer.

"Vi må hellere vende om, Mikkelt. Vi må ikke gå ned til mosen uden mor og far."

”Årh, hold op! Det var da kun, da vi var pattebørn. Du er vel ikke et pattebarn mere, vel?”

Lukas surmulede endnu mere og lignede ikke længere en vild og blodig indianer trods pandebåndet med kragefjeren og stridsøksen, der var stukket ned ved bæltet, der ellers kun tjente det formål at holde de alt for store bukser, der engang havde været Mikkels, fast om hans tynde krop.

”Men mor siger, at det er farligt. Mosekonen kan trække os med ned i vandet og drukne os!” Lukas tørrede sig nervøst med en finger under den fregnede næse, der var rød af sol og vind. Hans blå øjne søgte Mikkels i håb om at se den samme rædsel, som han selv følte.

Mikkel lo usikkert. ”Sikke noget pjat, der findes da ikke mosekoner. Kom!” Han smed cyklen i græsset.

Lukas gjorde tøvende det samme. Han kunne lugte vandet fra mosen. Vinden fik nogle visne blade til at hvirvle rundt i en krigsdans omkring hans fødder. Et gisp blev overdøvet af bladenes raslen, men Mikkel hørte det alligevel. Han smilede voksent. ”Hold nu op, der sker ikke noget. Det er jo bare en mose!” Han var allerede inde mellem træerne.

”Jamen, mosekonen findes altså, Mikkel. Det er jo, når hun brygger et eller andet, at der er hvid tåge her nede ved træerne,” mumlede Lukas, men fulgte alligevel efter, mens han vagtsomt holdt øje med, om mosekonen skulle stå bag det næste træ. Hans hjerte dunkede i brystkassen, og den stakåndede vejrtækning skyldtes ikke kun den hurtige cykeltur. Han nærmede sig Mikkel, der stod ved vandkanten og kiggede ned i det grumsede, brune vand, der var fyldt med grøn andemad.

”Kom. Det er slet ikke farligt. Se, der er en fisk! Måske er det en stor gedde!”

Lukas var lige begyndt i børnehaveklassen i august, og der havde lærerinden fortalt noget om en gedde. Den kunne blive meget stor og meget gammel, havde hun sagt. Nysgerrigheden fik angsten lidt i baggrunden. Han vovede sig hen ved siden af

Mikkel, men øjnene skinnede af frygt. Der var ingen fisk.

"Nu er den væk igen. Det kan selvfølgelig også have været mosekonen," drillede Mikkel og begyndte at grine.

Lukas kunne pludselig se det sjove i det og lo med. Mosen var alligevel slet ikke så uhyggelig, som han forestillede sig. Han havde kun været her én gang sammen med sin far, men det var mange år siden - dengang han var et pattebarn.

Fuglene sang i trætoppene, og engang imellem hørte de små plump i vandet fra fisk eller frøer, der sprang. Lukas begyndte at slappe af og vovede at gå rundt på egen hånd. Der var meget at se på i vandkanten, og det lignede slet ikke et sted, hvor en kone kunne bo. Så ville hun jo drukne i det mørke vand. Hans logik var ved at overbevise ham, men så fik han øje på noget i vandkanten. Det kunne godt ligne en fod. Var det alligevel hende - mosekonen?

"Mikkel ...! Mikkel ...!" kaldte han forsigtigt. "Jeg har fundet mosekonen."

"Årh, hold op!"

Mikkel kom forsigtigt nærmere, som om han alligevel var i tvivl. Han havde også fået øje på det, der kunne ligne lidt af en brun fod, der stak halvt op af vandet under grenene fra en busk, der kun havde få blade tilbage. De fleste af dem lå i vandet, og nogle af dem havde samme farve som foden - eller hvad det nu var. Et dyr måske? En død fisk? Han tog sig sammen. Han var trods alt den ældste og klogeste. "Det er ikke mosekonen. Det er - noget andet." Han fandt en sten og smed den ind i busken. Den ramte. Han fandt en ny og tog igen sigte. Det så pludselig ud, som om foden bevægede sig i vandet. De rykkede forskrækket baglæns.

Stenen havde slået hul i den brune læderagtige overflade, og noget gulligt var kommet til syne. Slaget havde drejet genstanden, så den stak mere op over vandoverfladen, og nu kunne de begge se, hvad det var. Det *var* en menneskefod.

Mikkel smed stenen, som om den brændte hans hånd, og trak hurtigt sin bror med sig ud af træernes skygge og ud i solen.

"Kom!" Hans stemme rystede.

"Hvad er det, Mikkel? Er det mosekønen?" Lukas var begyndt at græde.

"Du siger ikke noget til mor og far om det her," truede Mikkel, da de igen sad på deres cykler i meget høj fart væk fra mosens træer.

Lukas græd endnu højere.

Obduktionsstuen på Retsmedicinsk Institut var ikke det sted, han elskede mest i sit job. Synet af den lille pige, der var fundet kvalt i en affaldscontainer for et par år siden, havde givet ham søvnløse nætter i lang tid efter. Hun lå som en hvid dukke på det sterile stålbord. Nogle billeder forsvandt aldrig fra nethinden. De blev vist igen og igen som en uhyggelig film, man ikke kunne slukke for eller vende hovedet væk fra.

Retsmedicinsk Institut var flyttet til nye, større og bedre lokaler på Skejby Universitetshospital sidste efterår. Det var noget, der var set frem til med både vemod og glæde. Retsmediciner Henry Leander havde tilbragt mange år af sit enogtresårige liv i lokalerne på det gamle Kommunehospital, som i dag hed Århus Sygehus, men han beklagede sig ofte over at skulle dele pladsen med deres pataloger. Han stod bøjet over bordet optaget af sit arbejde, da Roland Benito trådte ind. Han rettede sig op og sendte sin gamle ven det sædvanlige storslåede smil, så det hvide cykelstyroverskæg trak op mod ørerne.

”Velkommen til, hr. kriminalassistent,” sagde han muntert og koncentrerede sig igen om arbejdet.

Roland kom for sent. Han var lige kommet tilbage efter en velfortjent sommerferie i sit hjemland og havde endnu ikke fået rystet den syditalienske stemning af sig. Han hilste hurtigt på de andre obligatorisk fremmødte til obduktionen, der stod forsamlet i en lille klynge i passende afstand fra stålbordet. Kun en fotograf fra Kriminalteknisk Afdeling vovede sig nærmere med sit kamera. Hans øjne lyste af afsky over næsemasken.

Liget fik omgående Roland til at tænke på et mosefund, hvilket det selvfølgelig også var. Han trak et lommeterklæde op af lommen og holdt det for næsen, indtil Leander rakte ham en næsemaske. Udsugningen, der ellers var en del bedre end den på det gamle institut, kunne ikke bekæmpe den sødlige død-

lugt, der gav ham associationer til Napolis gader med stinkende affald. Men lugten i obduktionsstuen var trods alt ikke så slem, som den kunne have været, fordi der næsten kun var skind og ben tilbage på liget. Forrådelsesgasserne var for længst væk, og det var dem, der stank uudholdeligt.

”Er vi kommet nærmere en identifikation, en dødsårsag og et dødstidspunkt? Er det en ny Grauballemand, vi har fat i?” spurgte han.

De havde været sammen tidligt om morgenen ved findestedet i mosen og sammen med kriminalteknikere og graveudstyr fået det brune lig op af vandet og lagt det på en bære, så Leander kunne foretage ligsyn og indtale sine observationer i diktafonen.

Leander rystede på hovedet uden at se på ham. ”Så langt skal vi trods alt ikke tilbage i tidsalderen. Det ligner nu heller ikke et offer til guderne. Dødsårsagen ser ud til at være et hårdt slag i baghovedet. Måske flere.” Han drejede forsigtigt det brune kranie med rester af hovedhår, hvis oprindelige farve man kun kunne gætte på, så baghovedet vendte ud mod Roland og de andre tilstedeværende. Han pegede på et hul i kraniet med den hvide behandskede hånd. ”Det ser ud til at være en tung og hård genstand, der med voldsom kraft er gået igennem baghovedet. Vægten ligger omkring et til tre kilo, vil jeg skyde på.”

Han rykkede lidt til side, så Roland kunne komme nærmere.

”Mord?”

”Det gætter jeg på.”

Roland bøjede sig ned og kiggede nærmere på hullet i kraniet. Han rettede sig op og studerede resten af den indfaldne krop. Den brune læderhud var indsunket omkring knoglerne, der nogle steder stak gullige frem. Det var svært at genkende farven på den sparsomme beklædning, der var tilbage. Resten var sikkert skyllet væk eller opløst i mosevandet. Ansigtet bestod kun af tomme øjenhuler, et trekantet hul, hvor næsen havde siddet, og en række gullige tænder med meget lange tandhalse,

der var blottede i kæbepartiet. Han fik det indtryk, at kraniet lo, og så i stedet på retsmedicineren.

"En kvinde?"

Leander nikkede og drejede varsomt ligets hoved tilbage ved kun at berøre det med fingerspidserne, som om han ikke ville vække den døde. Dem havde han et helt specielt forhold til. Når han var alene, talte han til dem, som om de stadig var levende, beklagede deres skæbne og trøstede dem med, at gerningsmanden nok skulle blive fundet, når liget havde givet ham de oplysninger, det altid gemte på.

"Bækkenet tyder på en kvinde. En kvinde der har født. Jeg bedømmer hende til at være omkring de tredive år. Jeg har sendt nogle tænder til retsodontologen for at få det bekræftet. Tænderne kan også hjælpe til identifikationen. Fingeraftryk kan vi godt glemme."

Alle så på offerets fingre, hvor kun knoglerne var tilbage ved fingerspidserne.

"Hun har intet på sig, der kan fortælle, hvem hun er, og har ligget længe i mosen," fortsatte Leander uanfægtet.

"Hvor længe?"

Leander så på Roland over brillekanten. "I hvert tilfælde tyve år."

Han stod et øjeblik og stirrede på liget uden at se, mens ordene trængte ind. "Du siger altså, at vi har at gøre med et mord begået helt tilbage i firserne?" Han så ind i Leanders stålgrå øjne.

"Det ser sådan ud. Der må findes en gammel uopklaret sag med en forsvundet kvinde. Du skal nok få et mere nøjagtigt årstal, når jeg får svar på analyserne."

"Hvorfor er liget ikke kommet op til overfladen før - og hvorfor netop nu? Vores moser vrirler jo med ornitologer, hvorfor har ingen opdaget hende?" Kurt Olsen fik omsider mælet tilbage. Han var blevet udnævnt til vicepolitiinspektør i den nye politikreds.

"Forrådningsegasserne får rigtigt nok et lig i vand til at hæve sig op til vandoverfladen, men det falder til bunds igen, så snart gasserne forsvinder, men det er sket for længe siden. Hvorfor, hun kommer op til overfladen nu, er svært at svare på. Måske på grund af det varme efterår eller helt andre og ukendte forhold," svarede Leander.

"Liget burde vel være helt opløst efter så mange år?" Kurt kløede sig på halsen, der havde røde pletter som altid, når han var under pres.

"Hun er meget godt bevaret efter alle de år i mosen. Det skyldes, at moselig ikke udsættes for bakterier på grund af syre, som planterne fremkalder. Hvis liget smides i vandet, inden bakterierne har bredt sig, er mulighederne for bevaring bedst. For eksempel hvis det ligger på køl."

"Du mener altså, hun måske er smidt i mosen som - nedfrosset?" Roland kørte hånden igennem det mørke hår, der var faldet en anelse i den stærke syditalienske sol, og så igen på Leander.

Han nikkede. "Måske har hun været opbevaret et koldt sted, inden hun blev smidt i mosen. Indvoldene er meget godt bevarede, hvilket tyder på, at de ikke har nået at forrådnede, inden syren i mosen har kunnet gøre sin virkning. Det sure iltfattige vand og måske lav temperatur har også haft en betydning. Vandet kan have været meget koldt - måske en vinterdag, der er flere muligheder."

Den velkendte bølgen i tarmene og den bitre smag i svælgget meldte sig, og Roland vidste, at han snart måtte ud derfra. Mange år i jobbet havde dog gjort ham lidt mere garvet, end da han som ung aspirant så sit første lig til en obduktion. Han havde prøvet at tage sig sammen, men til sidst ofrede han sin frokost på gulvet ud over retsmedicinerens sko foran alle de andre politiaspiranter, som også havde været blege om næsen og lavede anstrengte synkebevægelser.

"Det var to drenge, der fandt liget i mosen, kan jeg forstå,"

afbrød Kurt Olsen hans minder.

"For tre dage siden, ja. Det var selvfølgelig strengt forbudt at gå ned til mosen, så de havde holdt tæt med besøget. Men den mindste var ved at gå til af skræk og drømte om mosekonen, der kom og tog ham, så til sidst brød han sammen og fortalte sin mor om det frygtelige fund."

Kurt rystede på hovedet. "Stakkels knægte. Men sådan er det jo. Det forbudte er altid det mest spændende."

"Men kan spænding også have lokket vores offer. Eller hvad lavede hun i mosen?" sukkede Roland.

Leander var igen optaget. Han var ved at grave noget frem fra bruddet i kraniet med en lang pincet. Trods ny teknologi var pincet, saks og kniv stadig retsmedicinerens vigtigste værktøjer. "Jeg håber, vi får en identifikation hurtigt," mumlede han fraværende, mens han langsomt trak genstanden frem og holdt pincetten op mod det skarpe, kolde lys. Alle rykkede lidt nærmere og kneb øjnene sammen over næsemasken for bedre at se.

"Hvad er det?" spurgte institutbetjenten utålmodigt; han havde også opgivet at gætte.

Roland lænede sig ind over Leanders skulder og kom tættere på. "Er det træ?"

"Et spidst, poleret stykke træ. Meget hårdt træ. Det har sidet godt beskyttet inde i kraniet. Måske et stykke af mordvåbnet," svarede Leander. Steen Dahls blitzlys blændede dem et kort sekund. Henry Leander lagde træstykket i en lille pose og rakte den til Gert Schmidt, lederen af Teknisk Afdeling, der var usædvanlig tavs, men som nu med sin høje stemme takkede og lovede at tage sig af sagen hurtigst muligt.

Roland ledte efter cigaretpakken i lommen, så snart han var uden for Retsmedicinsk bygning. I over et år havde det været forbudt at ryge på Politigården på grund af rygestoploven. Han havde endnu ikke vænnet sig til det, når han som nu trængte

til den cigaret mere end nogensinde. Men hånden fandt kun en pakke nikotintyggegummi.

Den nye praktikant, Nicolaj, der lige var ansat, sad og kikkede med en kuglepen, Britt lavede bobler med sit tyggegummi og lod dem springe med provokerende knald, samtidig spillede hendes transistorradio højere end normalt. Mads Dams stol var tom, han var *ude* et sted - hvor, vidste ingen. Højest sandsynligt sad han på et værtshus uden rygeforbud inde i midtbyen. Redaktionen bar i det hele taget præg af, at redaktør Ivan Thygesen var sygemeldt, og alle legede, 'Når katten er ude ...'

Selvom Anne også mærkede den friere fornemmelse i kroppen over ikke at have Thygesens stikkende griseøjne i det rødmossede ansigt til at holde øje med sig på den anden side af glasruden, der opdelte redaktionen og hans lille indelukkede kontor, gik alle lydene ind i hendes nervesystem og forhindrede hende i at tænke. Hun havde flere gange ringet til sin kontakt på Politigården for at høre nyt om moseliget, men ingen ville oplyse hende om noget, så hun måtte pænt vente til pressemødet. Irritationen voksede og voksede. Oplysningen om fundet i mosen havde hun denne gang ikke fået før alle andre journalister. Hendes meddeler, der havde ulovligt udstyr til aflytning af politiets radio, var blevet arresteret i foråret og havde fået en hashdom. Heldigvis havde han ikke nævnt noget om hende og deres samarbejde. Hash havde hun ikke selv noget at gøre med mere. Alle bånd til kliken på Nørrebro var brudt. Hun havde ikke talt med nogen af dem i de to år, hun havde boet i Århus. Brød sig i det hele taget ikke om deres aktioner mere, der mest af alt lignede gement hærværk. Men ikke alt havde hun lagt fra sig; nørrebrodialekten skar tydeligt igennem, da hun snerrende bad om at få lidt ro og rejste sig for at hente kaffe. Britt lod endnu en tyggegummible springe og så fortørnet på hende.

"Nå, her har vi måske den kvindelige udgave af Ivan den grusomme," sagde hun tørt. Praktikanten lo. Han sad og legede

med nogle billeder i Photoshop, som han efter eget udsagn var ekspert i at bruge. Hun bemærkede flygtigt, han ikke var kommet meget længere med at retouchere de dårlige billeder fra en af AGF's kampe, som Mads Dam, der var redaktionens sportsansvarlige, var i gang med at skrive - når han altså ikke sad på værtshus. Men når der også skulle glos drømmende ud ad vinduet og klikkes med kuglepen, var det jo heller ikke nemt at nå det hele. Hvis det havde været redaktionens fotograf, Kamilla, der sad med det billede, havde det for længst været færdigretoucheret. Kamilla var blevet fastansat på redaktionen i starten af året efter at have fungeret som freelance fotograf i mange år. Men hun havde fri i dag. Det var vist noget med, at hendes mor var på hospitalet. Som om Kamilla ikke havde lidt nok.

"Er du gået i stå med din moselig-sag?" spurgte Britt lidt mere deltagende, da hun igen satte sig ved sin computer med et plastikkrus med lunken kaffe. Hun skruede en smule ned for musikken, og Anne godtede sig over, det var lykkedes hende at sætte sig lidt i respekt på redaktionen. De havde oplevet hendes iltre temperament op til flere gange. Eller måske skyldtes det hendes fortid, som alle nu kendte. Måske var det mere frygt end respekt.

"Hvor er det sejt med et lig i en mose. Min onkel er gal med fugle og medlem af Dansk Ornitologisk Forening, hvor han er observatør. Han tæller dem sgu - fuglene! Han har sikkert tit ligget på lur i vandkanten i den mose med en kikkert uden at vide, at der lå et gammelt råddent lig lige under ham," grinede Nicolaj, inden Anne fik svaret. Hun så vredt på ham. Han var sådan set en sød fyr med frække grønne øjne, rødt krøllet hår og fregner på en hud, der var lige så lys som hendes egen. Alligevel var der noget ved ham, der irriterede hende. Måske bare det, at hun var udvalgt som praktikvejleder, fordi det var kriminalstof-fet, der havde Nicolajs største interesse, og hun derfor var den, han skulle følge i det halve år, han var ansat på redaktionen, og den der skulle coache og vejlede ham og give ham overblik over

sine styrker og svagheder. Hvis han havde planer om at have med kriminalstof at gøre, skulle det seje ved et råddent lig nok hurtigt blive pillet af ham.

”Ja, det er lidt svært at komme videre, når ingen vil oplyse om noget som helst.” Hun tog en slurk af kaffen og ignorerede Nicolaj. ”Det eneste, jeg ved, er, at det vist drejer sig om et mord, der er begået for mange år siden. Vidste jeg nu, hvor mange år det drejer sig om, kunne jeg begynde at søge i gamle efterlysninger fra det årstal, men hvor langt skal jeg tilbage?”

Britt strakte sig, så den fyldige barm var lige ved at løbe ud over kanten på den alt for nedringede bluse. Nicolaj opfattede det med et kort blik, som han hurtigt og rødmende tog til sig. Hun smilede bag computerskærmen. Det var så fornyende, at Thygesen omsider havde ansat medarbejdere af det modsatte køn. Da hun startede på redaktionen, havde alle journalisterne været kvinder og de rene babes - som Britt - men da Bertha var færdiguddannet, fik hun job på Ekstra Bladet og var flyttet til København. Tove var gået på barsel og kom aldrig tilbage til den usikre avisbranche. Der var ikke ansat en ny elev, og Mads Dam blev ansat i stedet for Tove, da der manglede en med flair for det sportslige. Hvordan Thygesen så kunne finde på, at det lige skulle være *ham* ud af alle de kvalificerede, der søgte jobbet, havde hun aldrig forstået; der var vist noget med, at de var gamle venner. Eller også var han bare den eneste, der ville acceptere lønnen. Branchen var klemt. Aviskrige havde raset, uden det var til at få øje på en sejrherre, og flere krige ville uden tvivl komme. Aviskoncerner fusionerede og skubbede de små ud for at få hele markedet for sig selv - også lokalstoffet. Flere gange havde Ivan Thygesen beredt dem på, at redaktionen måske måtte lukke, men Dagens Nyheder holdt fast endnu godt hjulpet af de mange reklameindtægter fra trofaste annoncører. Reklamerne overskyggede næsten det redaktionelle stof og blev endda somme tider brugt som forsider i tider uden de store nyheder.

"Måske har moseliget ikke været savnet og er aldrig blevet efterlyst," foreslog Britt, da hun havde strakt sig færdig og banket en cigaret ud af pakken, selvom de normalt fulgte rygestop-pet på redaktionen. Hun slog ud med armene med cigaretten hængende mellem læberne, da Anne så bebrejdende på hende. "Hva' faen, arbejdstilsynet kommer vel ikke her," forsvarede hun sig og tændte med en engangslighter med Opel logo.

Anne rystede på hovedet af hende. "Mon dog, det er en person, der ikke har været savnet," sagde hun. "Jeg er sikker på, der ligger en efterlysning et sted i nogle gamle sager, som bare skal graves frem." Telefonens kimen inde på Thygesens skrivebord afbrød hende. De så alle på hinanden.

"Lad den bare ringe," sagde Britt og genoptog sit arbejde ved tastaturet.

"Det kan vi sgu da ikke bare. Måske er det om pressemødet på Politigården. De ved jo ikke, at Thygesen er sygemeldt, vel!" Anne rejste sig og rystede igen misbilligende på hovedet.

Der lugtede stadig af cigarer og gammelt værtshus i Thygesens kontor. Hun troede heller ikke på, han kunne lade cigarerne være, når han sad her alene sent om aftenen. Solen skinnede ind gennem vinduet, der trængte til en pudsning, og fremhævede støvet i karmen. Rengøringspersonalet var også sparet væk, så de skulle selv sørge for at holde rent på redaktionen. Hun væltede en krukke med gennembidte blyanter og reklamekuglepenne, da hun lænede sig ind over skrivebordet og tog telefonen. Hvis de havde fået omstillingen lavet efter lynnedslaget sidste sommer, kunne hun hente samtalen ind på sin egen telefon ved et enkelt tryk på en tast.

"Redaktør Thygesens telefon," sagde hun, mens hun rejste krukken op, samlede blyanterne sammen og anbragte dem i den igen. Rådhusårnet kunne lige skimtes i en diset tåge i horisonten gennem det snavsede vindue. Hun hørte kun en sagte vejtrækning i røret.

"Hallo, hvem taler jeg med?" sagde hun og var fristet til at

lægge på igen.

"Hvem taler *jeg* med? Jeg vil kun tale med den ansvarlige på Dagens Nyheder!" Stemmen lød, som om den, der talte, holdt sig for næsen eller havde astma. Hun vejrede stemning af noget vigtigt.

"Den ansvarlige redaktør er desværre syg, er det noget, jeg kan hjælpe med? Jeg er journalist. Anne Larsen."

Lang tavshed.

"Det var dig, der skrev om mordet på pigen. Hende de fandt i containeren, ikke?"

Nu var det hende, der tøvede.

"Jo, det var mig."

"Godt, dig kan jeg også godt bruge. Jeg tror, jeg ved noget om liget i mosen," fortsatte stemmen. "Hvis min formodning holder stik, vil der ske flere mord."